

MINISTERUL PUBLIC
Parquetul de pe lângă Înalta Curte de
Casație și Justiție
Direcția Națională Anticorupție
Secția Judiciară Penală
Nr.268/III-2/2013
Operator date personale 4472

5
4 martie 2013

MOTIVE DE RECURS

formulate împotriva sentinței penale nr. 452/12.02.2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, în dosarul penal nr. 566/4/2013, privind pe condamnatul N. A., vizând:

Nelegalitatea sentinței penale, constând în greșita respingere a excepției de necompetență materială a instanței de judecată, invocată în soluționarea liberării condiționate, caz de casare prevăzut de art. 385⁶ alin. final din codul de procedură penală, în referire la art. 197 și art. 450 din codul de procedură penală

Netemeinicia sentinței penale, constând în greșita admitere a liberării condiționate a condamnatului, caz de casare prevăzut de art. 385⁶ alin. final din codul de procedură penală, în referire la art. 450 din codul de procedură penală, art 59 din codul penal și art. 77 alin. 3 din Legea nr. 275/2006

Scurtă prezentare

Prin sentința penală nr. 176/30.01.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție s-a dispus condamnarea inculpatului N. A., fiul lui și al născut la în , domiciliat în , C.N.P. , la 2 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 64 lit. a, b, c C. pen. pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.13 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.41 al. 2 C.pen.

de art. 64 lit.a, b și c C.pen. pe durata și în condițiile prev. de art. 71 Cod penal.

În baza art.14 și 346 C.pr.pen. au fost obligați în solidar inculpații N [redacted] A [redacted], J [redacted] P [redacted] I [redacted], G [redacted] D [redacted], P [redacted] B [redacted], P [redacted] M [redacted] I [redacted], aceasta în solidar și cu partea responsabilă civilmente S.C. A R [redacted] S.R.L. precum și inculpatul V [redacted] M [redacted] C [redacted] acesta în solidar și cu partea responsabilă civilmente S.C. E [redacted] S.R.L. la 3.337.452,5258 RON (33.374.525.258 ROL) lei despăgubiri civile către partea civilă I [redacted] S [redacted] C [redacted].

S-a reținut că inculpatul, în mod repetat și în baza aceleiași rezoluții infracționale, s-a folosit de influența și autoritatea ce derivau din funcția de președinte al [redacted] și a obținut cu sprijinul inculpaților J [redacted] I [redacted] P [redacted] ([redacted] în cadrul I [redacted] S [redacted] C [redacted]), P [redacted] B [redacted], P [redacted] M [redacted] I [redacted] și V [redacted] M [redacted] C [redacted] ([redacted] unor societăți comerciale), precum și a altor persoane, foloase necuvenite constând în suportarea contravalorii unor materiale de propagandă electorală în timpul campaniei electorale prezidențiale din perioada noiembrie – decembrie 2004 în valoare de 34.223.906.475 ROL (33.841.734.455 ROL de la S.C. E [redacted] S.R.L. și 382.172.020 ROL de la S.C. V [redacted] S.A. B [redacted]);

Prin decizia penală 160/20.06.2012 Înalta Curte de Casație și Justiție, în baza art. 334 Cod procedura penală, a schimbat încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina inculpatului N [redacted] A [redacted] din infracțiunea prev. de art. 13 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 al. 2 Cod penal, în infracțiunea prev. de art.13 din Legea nr. 78/2000 și a menținut pedeapsa principală de 2 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit. a, b și c Cod penal pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei principale.

⊥ Mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. [redacted]/2012 a fost pus în executare, condamnatul, începând executarea pedepsei la data de 20.06.2012.

⊥ La data de 04.01.2013, „comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate” (comisia), din cadrul P.N.T. București-Jilava, a propus prin procesul-verbal nr. [redacted]/04.01.2013 liberarea condiționată.

⊥ Prin sentința penală nr. 452/12.02.2013 Judecătoria Sectorului 4 București, după respingerea excepției de necompetență materială a instanței, invocată de procurorul de ședință, a admis cererea de liberare condiționată.

I. Nelegalitatea sentinței penale, constând în greșita respingere a excepției de necompetență materială a instanței de judecată, invocată în soluționarea liberării condiționate, caz de casare prevăzut de art. 385⁶ alin. final din codul de procedură penală, în referire la art. 197 și art. 450 din codul de procedură penală

La termenul de dezbatere a cauzei la instanța de fond, procurorul de ședință a invocat excepția de necompetență materială a Judecătoriei Sectorului 4 București în soluționarea cererii/propunerii de liberare condiționată formulată cu privire la condamnatul aflat în P.N.T. Jilava la data soluționării comisiei și a contestației la instanță.

S-a apreciat că în materia liberării condiționate, normele de competență atribuie în competența materială a Judecătoriei Cornetu, cererile/propunerile de liberare condiționată referitoare la P.N.T. Jilava și Spitalul P.N.T. Jilava, aflate în raza teritorială a localității ilfovene.

Competența materială aparține Judecătoriei Cornetu în a cărei rază teritorială se află comuna Jilava, localitate în care este situat Penitenciarul Jilava.

Conform art. 450 alin. 1, art. 449 alin. 2, art. 456 și art. 461 din codul de procedură penală, art. 25 alin. 6 și art. 74 alin. 5 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor, „cererile de liberare condiționată, cererile de modificare a pedepselor aplicate prin hotărâri definitive, cererile de întrerupere a executării pedepsei închisorii, contestațiile la executare formulate de condamnații aflați în stare de deținere, precum și contestațiile formulate de deținuți împotriva încheierilor judecătorului delegat pentru executarea pedepselor, se soluționează de judecătoriile în circumscripția teritorială a cărora este situat locul de deținere”. Penitenciarul Jilava este situat în comuna Jilava, județ Ilfov.

Conform art. 38 alin. 2 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, „localitățile care fac parte din circumscripțiile judecătoriilor din fiecare județ se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului justiției, cu avizul CSM”, iar în conformitate cu Anexa I la HG nr. 337/1993 cu modificările și completările ulterioare, localitatea Jilava a fost inclusă în circumscripția teritorială a Judecătoriei Cornetu, judecătorie ce funcționează începând cu data de 01.10.2006, în baza Ordinului Ministrului Justiției nr.2149/C/2709/2006 și a avizului conform pentru punerea în funcțiune dat de CSM prin Hotărârea nr. 558/2208/2006 (informații ce pot fi consultate pe website-ul „Portalul instanțelor de judecată” – rubrica alocată Judecătoriei Cornetu).

POURVIR DISPOZIȚIILOR...
judiciară, „până la începerea funcționării Tribunalului Ilfov și a parchetului de pe lângă această instanță, cauzele de competența acestora se soluționează de Tribunalul București și, respectiv, Parchetul de pe lângă Tribunalul București”, iar conform website-ului „Portalul instanțelor judecată” - rubrica alocată Tribunalului Ilfov, Tribunalul Ilfov și-a început activitatea la data de 01.11.2011.

Având în vedere cele ce preced, rezultă în mod clar că **Judecătoria Sector 4 București și Tribunalul București nu au competența materială de a soluționa astfel de cauze, instanțele legal competente fiind Judecătoria Cornetu, ca instanță de fond, și Tribunalul Ilfov, ca instanță de recurs.**

1.2 Ordinul [REDACTAT] emis de Ministrul Justiției nu mai poate produce în prezent nici un efect juridic

1.2.1 Abrogarea implicită a ordinului [REDACTAT] emis de Ministrul Justiției prin abrogarea expresă a art. 21 din Legea 92/1992 în baza căreia a fost emis, odată cu intrarea în vigoare a Legii 304/2004

Cu privire la **Ordinul nr. [REDACTAT] emis de Ministrul Justiției** (vezi *facsimil*), prin care s-a stabilit că, „**începând cu data de 01.07.2000, cererile privind deținuții din penitenciarele București - Jilava și Spital Jilava vor fi soluționate de Judecătoria Sector 4 București**”, precizăm că **acesta nu poate să mai producă efecte juridice, acesta fiind abrogat în prezent.**

În susținerea acestui punct de vedere avem în vedere următoarele argumente:

► **Ordinul nr. [REDACTAT] emis de Ministrul Justiției este un act administrativ normativ** ce cuprinde reglementări referitoare la competența materială a Judecătoriei Sector 4 București;

► Acest ordin **a fost emis în baza articolului 21 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească** (în forma publicată în Monitorul Oficial partea I, nr. 170/25.07.1997), conform căruia „**Ministrul Justiției poate dispune ca, în municipiul București, unele categorii de procese sau cereri să fie soluționate numai de anumite judecătorii, cu respectarea competenței materiale prevăzute de lege**”.

► Prin **articolul 144 alin.1 lit. b din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, articolul 21 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, a fost abrogat în mod expres, începând cu data intrării în vigoare a Legii nr. 304/2004, astfel că, respectivul ordin nu mai poate produce consecințe juridice, deoarece un act administrativ**

legii respective;

În sprijinul acestei concluzii vin și dispozițiile *art.2 alin. 1 lit.c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004*. Conform acestor dispoziții legale, actul administrativ este „actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii”:

executarea în concret a Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească. Prin abrogarea acestei legi, ordinul nr. [REDACTAT] al Ministrului Justiției a rămas fără finalitate, scopul pentru care a fost edictat nemaieexistând.

► De asemenea, conform art.77 din Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea apte ale conducătorilor ministerelor se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului”. În acest sens, de altfel, **Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal s-a și pronunțat prin decizia nr.230/23.01.2008** (publicată pe site-ul www.scj.ro), precizând că, „potrivit normelor de tehnică legislativă cuprinse în art.4 alin.3 din Legea nr.24/2000, actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă și, în consecință, un act administrativ cu caracter normativ nu mai poate produce efecte după abrogarea legii în temeiul căreia a fost emis”.

Și în literatura de specialitate s-a exprimat opinia că un act administrativ cu caracter normativ nu mai poate produce efecte juridice după abrogarea legii în temeiul căreia a fost emis, întrucât reglementarea administrativă nu mai are nici o rațiune de a exista atât timp cât însăși legea în executarea căreia a fost adoptată și-a încetat aplicarea (a se vedea Anton Trăilescu, *Drept administrativ*, ediția 4, pag.204, editura C.HBeck, București, 2010).

1.2.2 Inaccesibilitatea ordinului nr. [REDACTAT] al Ministrului Justiției ca o consecință a nepublicării acestuia în Monitorul Oficial

În vederea stabilirii situației ordinului nr. [REDACTAT] al Ministrului Justiției, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 4 București, prin adresa nr. [REDACTAT] din 31.01.2013, a solicitat Regiei Autonome „Monitorul Oficial” să comunice dacă respectivul act administrativ normativ a fost publicat în Monitorul Oficial.

Prin adresa nr. [REDACTAT] Regia Autonomă „Monitorul Oficial” a comunicat că Ordinul nr. [REDACTAT] emis de Ministrul Justiției nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României (vezi facsimil).

din *Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative* (art. 10 alin.1 și 4, în forma inițială a Legii 24/2000 publicată în *Monitorul Oficial nr. 139/31.03.2000*), „în vederea intrării lor în vigoare, ordinele, instrucțiunile și alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale se publică în *Monitorul Oficial al României, Partea I*, după ce au fost semnate de emitent”, este evident că ordinul nr. [REDACTAT] al Ministrului Justiției nu poate produce efecte juridice.

O altă consecință a nepublicării respectivului ordin în *Monitorul Oficial al României* este aceea că **acest act administrativ nu îndeplinește condițiile de accesibilitate**, condiție ce se realizează prin publicarea textului în monitorul oficial al statului, așa cum s-a arătat în jurisprudența CEDO („*Rotaru*” vs. *România*). Pentru a produce efectele avute în vedere cu ocazia adoptării, textul actului normativ trebuie să fie accesibil persoanelor cărora le este adresat, ceea ce, în mod clar, nu se poate afirma despre Ordinul nr. [REDACTAT] emis de Ministrul Justiției. În acest sens, **utilă este accesarea paginii web a Judecătoriei Cornetu**, (<http://portal.just.ro/InstantaDosareLista.aspx?idInstitutie=1748>), ocazie cu care se poate observa numărul important (26) al cererilor de liberare condiționată formulate la această instanță de judecată.

► Nu în ultimul rând, trebuie observat că **judicarea cererilor privind deținuții din Penitenciarul Jilava în temeiul unui act administrativ nepublicat în *Monitorul Oficial al României* și dat în executarea unei legi care, în prezent, este abrogată expres, încalcă o serie de principii fundamentale din Constituție și din *Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară***. Astfel, conform *art.126 alin.2 din Constituție*, „competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, iar conform *art.3 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară*, „competența organelor judiciare și procedura judiciară sunt stabilite de lege”, adică printr-un act normativ emis de putere legislativă, Parlamentul României. Ordinul nr: [REDACTAT] emis de Ministrul Justiției, în mod categoric, neîndeplinind această condiție imperativă.

Un **exemplu de competență materială, stabilită teritorial**, care respectă atât condiția de a fi stabilită prin lege, cât și condiția de accesibilitate este cea prevăzută de *art. 31 alin.1 din Codul de procedură penală*, potrivit căruia infracțiunile săvârșite în afara teritoriului țării, dacă făptuitorul nu are domiciliul și nici nu locuiește în România, iar fapta este de competența judecătoriei, se judecă de Judecătoria Sector 2 București.

De asemenea este încălcat *art. 124 alin. 1 și 3 din Constituție*, unde se precizează că „judecătorii sunt independenți și se supun numai legii” iar „justiția se îndeplinește în numele legii”.

► Instanța de judecată a respins excepția invocată motivând, printre altele că **ordinul ministrului justiției îndeplinește condițiile de previzibilitate**, conform *art. 6 din*

Oficial al României, câtă vreme acesta este aplicabil din anul 2000, fapt care îl face cunoscut de către destinatarii săi.

Dincolo de faptul că *majoritatea covârșitoare a magistraților judecători și procurori, dar și a condamnaților și avocaților din aceste cauze, nu au avut acces la ordinul în cauză, care nu era cunoscut în materialitatea sa*, pentru următoarele argumente succinte, motivarea instanței de judecată nu poate fi primită:

► Faptul că o parte dintre destinatarii ordinului știu din practica instanțelor de judecată că liberările condiționate de la P.N.T. Jilava se judecă la Judecătoria Sectorului 4 București, *nu poate înlătura lipsa de acces a acestora la un act normativ referitor la competența instanței;*

► Așa cum am menționat mai sus, *o mulțime de cereri de liberare condiționată sunt formulate la Judecătoria Cornetu*, ceea ce face ca argumentul instanței să fie contrazis chiar de atitudinea procesuală a petenților;

Ordinul Ministrului Justiției, abrogat în prezent, în opinia noastră, *poate prejudicia interesele condamnaților care se pot trezi în situația de a fi liberați condiționat de o instanță de judecată cu încălcarea normelor de competență materială*, adică cu nulitatea absolută a judecății.

1.2.3 Abrogarea expresă a ordinului [redacted] emis de Ministrul Justiției

Articolul 77 alin 3 din Legea 275/2006 - lege organică și normă specială față de codul penal - stabilește competența materială de soluționare în favoarea judecătoriei în a cărei rază teritorială se află locul de deținere iar articolul 86 alin 3 teza finală arată că orice dispoziții contrare acestei legi se abrogă pe data intrării ei în vigoare. Ordinul [redacted] conține o dispoziție contrară reglementării din art. 77 alin 3 din Legea 275/2006 și prin urmare este abrogat expres conform art. 86 alin 3 teza finală

1.3 În materia executării pedepselor, normele de competență sunt norme de competență materială iar sancțiunea nerespectării lor este nulitatea absolută în condițiile art. 197 alin. 2 cod procedură penală

Instanța de judecată se află într-o eroare de interpretare a legii, atunci când afirmă că normele de competență în materia liberării condiționate sunt cele specifice competenței teritoriale. În ceea ce ne privește, competența în materie este cea materială, sancționată de legiuitor prin art. 197 din codul de procedură penală cu nulitatea absolută, pentru următoarele considerente:

competenței materiale iar nu celei teritoriale (vezi amânarea/executarea pedepsei, contopirea, contestația la executare, etc.);

► *Competența teritorială a organelor judiciare este stabilită de legiuitor în cazul cercetării și judecării faptelor penale (vezi art. 30 din codul de procedură penală), întrucât în această ipoteză pot apărea suprapuneri judiciare de natură a îngreuna și întârzia exercitarea atribuțiilor legale ale organelor judiciare; Normele de competență teritorială sunt reglementate în partea generală a codului de procedură penală, or, acestea nu pot deroga de la normele de competență reglementate în partea specială a codului de procedură penală, pe care nici nu le pot completa, acestea din urmă fiind precise;*

► *Faptul că legiuitorul folosește sintagma „...în a cărei rază teritorială se află locul de deținere”, nu are semnificația competenței teritoriale ci doar pe aceea a stabilirii cu exactitate numai a judecătoriei care din punct de vedere material poate judeca liberările condiționate; De altfel, în materia executării pedepselor instanța este, fie cea de executare, fie cea în a cărei rază teritorială se află locul de deținere, deci precizarea legiuitorului are în vedere instanța materială iar nu delimitarea ei teritorială;*

► *Dacă normele de competență ar fi de natură teritorială, atunci liberările condiționate din P.N.T. Jilava (ipoteza noastră) s-ar putea judeca de orice altă judecătorie, aleasă de condamnat după criteriile sale (locul familiei, instanța care l-a judecat, etc.), fără ca instanța să poate declina cauza fără a justifica vătămarea produsă condamnatului (care ar putea fi aceasta?), or, așa ceva nu s-a petrecut, toate liberările condiționate formulate la alte instanțe fiind declinate la Judecătoria Sectorului 4 București;*

1.4 Abrogarea unui act normativ se constată de instanța la care cauza este pendinte

Instanța de judecată a motivat în sensul că ordinul ministrului justiției este în vigoare atâta vreme cât el nu a fost anulat în contenciosul administrativ, instanța de judecată neputând proceda la înlăturarea acestuia, având o competență limitată la cauza penală.

Pentru următoarele argumente prezentate succint, apreciem că soluția propusă de instanța de judecată este neconformă cu legea, practic instanța de judecată refuzând să se pronunțe cu privire la un act normativ abrogat, ceea ce nesocotește toate principiile constituționale în materia actului de justiție, astfel:

► *Procurorul de ședință nu a criticat „nelegalitatea emiterii actului normativ” respectiv și nici nu a solicitat instanței de judecată să se pronunțe asupra unei chestiuni care privește, într-adevăr, contenciosul administrativ.*

► *Dimpotrivă, procurorul de ședință a solicitat instanței de judecată să constate că ordinul ministrului justiției, inferior în ierarhia actelor normative, care stabilește*

împotriva codului de procedură penală și a materială a Judecătorei Sectorului 4 București, este abrogat și, deci, nu mai poate produce efecte juridice.

Într-o astfel de situație, *singura chemată să aplice legea este instanța de judecată investită cu soluționarea litigiului care face obiectul actului normativ respectiv, iar nu instanța de contencios administrativ ori constituțional.*

În acest sens sunt prevederile art. 154 alin. 1 din Constituția României, republicată, precum și dispozițiile art. 1 și 4 din Legea nr. 554/2004.

Mai mult decât atât, *interpretarea noastră este conformă cu practica instanței supreme în materia contenciosului administrativ, potrivit căreia, „Conform normelor de tehnică legislativă cuprinse în art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, actele normative date în executarea legilor...se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă. Rezultă așadar, că un act administrativ cu caracter normativ nu mai poate produce efecte după abrogarea legii în temeiul căreia a fost emis, astfel încât acțiunea promovată împotriva acestuia pe calea contenciosului administrativ, trebuie respinsă ca lipsită de obiect”* (decizia Î.C.C.J., secția de contencios administrativ și fiscal nr. 230 din 23.01.2008, publicată pe pagina webinstanței, <http://www.scj.ro/SCA%20rezumate%202008/SCA%20r%20230%202008.htm>).

Dacă s-ar accepta ideea instanței de judecată, în sensul că ordinul ministrului justiției, deși poate fi considerat a fi abrogat (instanța de fond nu a respins această posibilitate legală), produce efecte juridice întrucât nu a fost anulat în contenciosul administrativ (așa cum am demonstrat acest lucru nu interesează și nici nu mai este posibil), atunci am accepta ideea contrară tuturor normelor legale care guvernează aplicarea legii într-un stat de drept al Uniunii Europene, că este posibilă aplicarea legii în baza unui act normativ inexistent, ceea ce este extrem de grav.

► În final, este de precizat că de la data emiterii ordinului ministrului justiției și până în prezent, au fost modificate codul de procedură penală (chiar art. 450, referitor la competența în materia liberării condiționate), legea privind organizarea judiciară și cea privind executarea pedepselor (legile anterioare fiind abrogate) și legea privind organizarea și funcționarea A.N.P. (anterior D.G.P. cu altă structură, etc.).

Niciodată, începând din anul 2000 și până în prezent, legiuitorul nu a dorit să confere în mod expres, din nou, competență materială Judecătorei Sectorului 4 București, deși ar fi putut să o facă în toată această perioadă de timp.

Pentru toate aceste argumente juridice, apreciem că de lege lata, competența materială în soluționarea cererilor/propunerilor de liberare condiționată revine Judecătorei Cornetu și Tribunalului Ilfov, atunci când acestea se referă la P.N.T. Jilava și Spitalul P.N.T. Jilava.

2. *Netemeinicia sentinței penale, constând în greșita admitere a liberării condiționate a condamnatului, caz de casare prevăzut de art.385⁶ alin. final din codul de procedură penală, în referire la art. 450 din codul de procedură penală, art. 59 din codul penal și art. 77 alin. 3 din Legea nr. 275/2006*

Potrivit art. 59 cod penal , după executarea unei fracții de pedeapsă condamnatul care este stăruitor în munca, disciplinat si **dă dovezi temeince de îndreptare**, ținându-se seama si de antecedentele sale penale, poate fi liberat condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei.

Articolul 75 din Legea 275/2006 stabilește că persoana condamnată care este stăruitoare în muncă, disciplinată si **dă dovezi temeince de îndreptare**, ținându-se seama si de antecedentele sale penale, poate fi liberată condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei, în condițiile Codului penal.

Condițiile stabilite de articolele sus-menționate (fracția minimă, stăruința în muncă, persoană disciplinată și care dă dovezi temeince de îndreptare) sunt *cumulative*, lipsa uneia dintre acestea ducând la respingerea liberării condiționate.

În ceea ce ne privește, dintre toate condițiile prevăzute în textele de mai sus ,vom analiza **dacă pot fi reținute dovezi temeince de îndreptare în sarcina condamnatului N** **A**

Existența dovezilor este distinctă de caracterul lor temeinic, fiind vorba despre elemente care trebuie analizate separat. *Dovezile trebuie să fie temeince*, dincolo de orice dubiu, iar nu doar vag deduse din anumite activități, în lipsa probării acestui caracter neputând fi acordată liberarea condiționată. Cerința de a fi temeince este dată de faptul că prin această instituție se pune problema întreruperii înainte de termen a efectelor unei hotărâri definitive de condamnare dată în majoritatea covârșitoare a cazurilor de o instanță net superioară pe scară ierarhică celei chemate să se pronunțe asupra liberării condiționate.

Sarcina probei în a dovedi existența caracterului temeinic al dovezilor revine în primul rând *comisiei* care a făcut propunerea dar și *condamnatului* care și-o însușește. De asemenea revine ca obligație instanței să arate care sunt dovezile temeince în baza cărora admite propunerea sau cererea.

Instanța a reținut îndeplinirea condiției dovezilor temeince de îndreptare din două probe, una prezentată de comisie iar a doua de avocații condamnatului în sala de judecată, respectiv:

- participarea constantă a condamnatului la nu mai puțin de 17 programe educaționale pe parcursul cărora s-a implicat în acțiuni de instruire și influențare pozitivă a celorlalte persoane

private de libertate, fapt ce a condus la acordarea a drepturilor (referatul comisiei).

- la data de 24.01.2013 deținutul a fost din nou recompensat cu suplimentarea drepturilor la pachet și vizită (extrasul din aplicația "Prisoners 's Management" și raportul de recompensare depuse de avocații condamnatului).

În primul rând constatăm că nu este vorba despre 17 programe educaționale așa cum susține comisia și instanța ci doar de 3 asemenea programe, respectiv:

1. Activități de educație pe platforme de E-learning pentru prevenirea TB – cu 5 module între 31.08.2012 și 24.09.2012
2. Program de educație pentru viața de familie - 1 modul între 24.09.2012 și 11.12.2012
3. Program de valorificare a aptitudinilor - HOBBY – 1 modul între 03.09.2012-06.11.2012

Restul până la 17 sunt prezentate sub numele generic de „Dezbateri” (în datele 10 și 25 septembrie, 12 și 31 octombrie, 22 și 29 noiembrie, 6 și 20 decembrie și 1 ianuarie) fără a ne putea face nici cea mai mică idee în ce au constat aceste dezbateri deoarece referatul comisiei tace cu desăvârșire, precum și un program intitulat „ Conferințe pe diferite teme” despre care știm că a avut loc în data de 27.08.2012 dar nu cunoaștem câte asemenea conferințe a putut ține deținutul într-o singură zi și mai ales care erau temele diferite abordate.

1. Activități de educație pe platforme de E-learning pentru prevenirea TB

Cu privire la importanța practică sub aspectul dovezilor temeinice de îndreptare ne limităm la a cita din articolul „ A N a învățat în pușcărie cum să se apere de TBC” scris de M N , cu precizarea că nici sub aspectul stării generale de sănătate a condamnatului nu putem aprecia cursul ca extraordinar de util dat fiind faptul că altele s-au dovedit a fi problemele acestuia de sănătate în penitenciar (pentru a nu lăsa loc nici unei interpretări arătăm că ne referim desigur la problemele cardiovasculare astfel cum rezultă din actele medicale depuse la cea de-a doua cerere de preschimbare de termen).

„Fostul a bifat toate activitățile de reeducare, ca să iasă mai devreme din închisoare Nu mai puțin de de credite a obținut A N prin activitățile socio-educative prestate la Penitenciarul Jilava, astfel că a fost propus pentru eliberare condiționată cu 51 de zile mai devreme față de termenul de expirare al executării condamnării de doi ani de închisoare. El însă poate fi eliberat condiționat după opt luni de detenție pentru că are peste de ani. Cele mai multe activități la care a participat au fost cele legate de protejarea împotriva bolilor din penitenciar. Mai exact, A N nu a ratat nici un curs despre prevenirea și tratarea tuberculozei! A N a participat, împreună cu alți deținuți din Penitenciarul Jilava, la cinci sesiuni de activități de educație pe platforma e-learning, din fața calculatorului. Potrivit

tema acestor cinci întâlniri a fost prevenirea, combaterea și tratarea tuberculozei, scop explicat clar în afișele de promovare. N. a fost învățat să se spele pe mâini des, să aerisească bine camera înainte de culcare și să nu stea în apropierea persoanelor pe care le bănuiește că ar fi purtătoare a unui virus, precum și să evite, pe cât posibil, umezeala. Desigur, știa deja toate acestea, dar cursurile au fost un bun prilej de socializare cu ceilalți deținuți și modalitatea optimă de a obține credite, care să-i scadă din zilele de condamnare.

"Învăț mai multe despre cum să-mi păstrez sănătatea și să nu mă îmbolnăvesc. Dacă sunt bolnav, înțeleg cât este de important pentru mine și pentru familia mea să respect tratamentul până mă vindec. Dacă am rezultate bune, particip constant, cu interes și seriozitate la activități, primesc credite și pot fi propus pentru recompensare" se arată în broșura de promovare a activităților de combatere a tuberculozei. "

2. Program de educație pentru viața de familie

Condamnatul nu este încarcerat pentru infracțiuni referitoare la viața de familie pentru a aprecia că prin simpla urmare a unui „Program de educație pentru viața de familie” conduita antisocială ce a atras sancțiunea penală din partea justiției s-a ameliorat semnificativ.

3. Program de valorificare a aptitudinilor - HOBBY

Este un lucru pozitiv că deținutul își valorifică aptitudinile dar nu suficient pentru a trage direct concluzia unor dovezi temeinice de îndreptare.

Concluzia este că prin frecventarea sau absolvirea unor asemenea programe nu se poate reține că deținutul a dat dovezi temeinice de îndreptare deoarece nu rezultă că prin participarea la asemenea activități acesta nu va mai dori pe viitor să obțină „ foloase necuvenite sub forma unor materiale de propagandă electorală ” (am citat din modalitatea concretă de încălcare a legii penale de către condamnat astfel cum a fost ea reținută în referatul comisiei penitenciarului la descrierea pe scurt a situației de fapt din hotărârea de condamnare).

Recompensele primite nu constituie prin ele însele o dovadă temeinică de îndreptare ci o premiere a comportamentului deținutului care și-a adecvat conduita constrângerilor locului de detenție.

Instanța face trimitere doar la probele indirecte care atestă conduita deținutului (referatul comisiei) și ignoră cu bună știință probele directe reprezentate de atitudinea personală a condamnatului exprimată de acesta în articolele publicate din penitenciar sub pretextul libertății de exprimare.

De ce sunt bune la aprecierea comportamentului cele 3 cărți publicate (incluzând aici și „lucrarea științifică” și pe care referatul comisiei nu s-a oboșit nici măcar să le

nominalizeze și nu sunt bune aruncările problemelor, ...
încarcerat a arătat că una dintre lucrările menționate în referat și intitulată „Exerciții de libertate” conține tot articole publicate sub forma unor editoriale?

În ceea ce ne privește vom face referire la inexistența dovezilor temeinice de îndreptare astfel cum rezultă ele din probele directe administrate în cauză respectiv atitudinea condamnatului față de comportamentul său deviant de la valorilor sociale ocrotite de normele de drept penal, a căror încălcare a fost sancționată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin aplicarea unei pedepse din executarea căreia se solicită acum liberarea condiționată.

Probele sunt directe fiindcă ele sunt furnizate chiar de condamnat care își exprimă pe blogul personal (singurul blog al unui deținut din România) o serie de opinii personale din care rezultă clar că atitudinea sa față de valorile sociale ocrotite prin normele juridice încălcate este aceeași ca și înainte de condamnare.

1. Justiția în ierarhia sistemului de valori al condamnatului N. A. ocupă un loc minor

Poziția este tipică pentru un exponent al puterii legislative sau executive pentru care în România, dintre puterile statului, puterea judecătorească este de departe cea mai de ignorat.

Prioritatea sa este viața politică în orice condiții, iar nu actul de justiție.

Deoarece preceptele morale țin de forul interior al fiecărui individ, marele regret al condamnatului este dat de faptul că o continuare a vieții politice prin ocuparea unei funcții de autoritate în stat este interzisă nu la nivelul conștiinței sale de existența vreunui impediment moral ci de judecători prin pedeapsa complementară aplicată.

În articolul „Ați aflat motivul condamnării mele la închisoare cu EXECUTARE?” publicat pe 14 octombrie 2012 (sublinierile aparțin autorului, ca de altfel peste tot de unde am preluat din scrierile acestuia), condamnatul susține următoarele:
„Miza condamnării mele la închisoare cu executare, în mod paradoxal, nu a fost pedeapsa principală – închisoarea-, ci pedeapsa complementară – cea a interzicerii unor drepturi – respectiv „dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice (art. 64, lit. a, din C.P.).

Această pedeapsă complementară poate fi aplicată, conform art. 65 alin. 1 din Codul Penal, „dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea de cel puțin doi ani...” și ea începe după executarea pedepsei închisorii (art. 66 C.P.)

Deci, dacă instanța m-ar fi condamnat la o pedeapsă cu închisoarea mai mică de 2 ani (articolul 13 din Legea 78/2000, în baza căruia am fost condamnat stabilește limitele

... cu suspendare, atunci nu ar
fi putut adăuga și pedeapsa complementară, deci ar fi putut candida, în continuare, la
alegerile parlamentare din toamnă. ”

Regretul condamnatului este că trebuie să respecte o hotărâre judecătorească sub aspectul
interzicerii unor drepturi pe o perioadă determinată de timp fiindcă din punct de vedere moral
nu vede nici un impediment de a ocupa o funcție publică dacă, de exemplu, ar fi suferit o
condamnare cu suspendare.

Aceiași idee este reluată și în articolul „**Motivarea sentinței – Câteva adevăruri simple**
și câteva întrebări naive ” publicat pe 27 noiembrie 2012 când deținutul N[redacted] are
următorul raționament logic, având la bază aceleași precepte morale :

„ **De ce doi ani de închisoare cu executare?**

*Simplu. Dacă pedeapsa cu închisoarea era la minim – un an – nu se mai putea da pedeapsa
complementară de doi ani. Și atunci, pentru că am peste 60 de ani – după 4 luni, de la
sfârșitul lui octombrie, puteam să particip la campania electorală și să candidez în
continuare.*

*De ce pedeapsa de doi ani închisoare cu executare și nu cu suspendare? Simplu, dacă
pedeapsa era cu suspendare nu se putea da o pedeapsă complementară și, din nou, puteam
candida.*

E destul de clar, nu?”

Cum rămâne atunci cu aprecierea comisiei de liberare care în referat arată că „ *deținutul
este o personalitate ... bazată pe un sistem de valori morale și sociale generale”?*

2. Condamnatul privește actul de justiție ca pe o trădare națională și ca un act antieuropean

Această idee rezultă tot din comentariile personale ale condamnatului la adresa modalității
de executare a pedepsei.

În articolul „ **Prejudiciul ISC ? Să fim serioși...** ” publicat la 1 februarie 2013 autorul oferă
dimensiunea națională a viziunii sale referitoare la actul de justiției, arătând următoarele :
„ *S-a ajuns, pentru interese politice meschine, interne, și la presiunea unor “chibiți” din
străinătate, să facem ceea ce nu a făcut niciuna din țările civilizate – în situații cu adevărat*

Având în vedere argumentele expuse, în temeiul prevederilor *art. 385⁶ alin. final din codul de procedură penală și art. 385¹⁵ alin. 1 pct. 2 lit. c), teza finală din codul de procedură penală, solicităm Tribunalului București, admiterea recursului, casarea sentinței penale recurate, admiterea excepției de necompetență materială a Judecătoriei Sectorului 4 București și declinarea cauzei în favoarea Judecătoriei Cornetu (în cazul însușirii primului motiv de recurs) sau, în caz contrar, admiterea recursului, casarea sentinței penale și respingerea liberării condiționate a condamnatului N [REDACTED] A [REDACTED].*

PROCUROR
Sorin Chirazi

... în care inamunitatea a dat greș și omul
politic a fost deferit justiției (la motiv în aproape toate articolele)

Profitând de paralela pe care o face condamnatul cu alte cazuri celebre, ne permitem să cităm nu numai din „ blogul lui A [REDACTED] N [REDACTED] ” ci și dintr-un articolul publicat pe www.ziare.com și intitulat „ Exemplul Jaques Chirac, o condamnare elegantă ” următoarele pasaje : „ *La Paris, nimeni nu si-a permis sa faca pe justitiarul inainte de a se pronunta justitia si nici pe apărătorul în locul avocatului. Odata procesul consumat, avocatul fostului presedinte al Frantei a dat un interviu ziarului rue89, prezentand unele explicatii, ca sa stie opinia publica. El a explicat ca procesul nu poate fi interpretat ca fiind unul politic, intrucat "aceasta condamnare... este un mesaj clar catre opinia publica privind independenta justitiei. Rolul tribunalului consta in a judeca faptele in spiritul dreptatii".* (s.n.).

4. Condamnatul denaturează instituții juridice în interes personal

Exemplificăm cu cererea sa de liberare condiționată pe care o înfățișează nu ca pe o vocație a sa la o măsură administrativă de executare pe mai departe a pedepsei ci ca pe o favoare făcută bugetului de stat prin scutirea acestuia de la cheltuielile pe care ar fi trebuit să le facă în penitenciar cu deținutul N [REDACTED] A [REDACTED].

„ Eu pun însă și următoarea problemă pentru situațiile în care instanța acceptă, în fine, eliberarea condiționată, cele 30-60 zile petrecute în penitenciar în așteptarea zilei fixate de calculator înseamnă între 500 și 1000 Euro cheltuieli suplimentare. Într-un an sunt zeci, sute de astfel de situații. Cine plătește sumele suplimentare determinate de lipsa de celeritate în examinarea cererilor? MCV-ul? Nu. Plătește guvernul și, deci, plătesc contribuabilii români. În condițiile astea, nu ar trebui căutat, poate, un alt „ calculator ” la Judecătoria Sector 4 sau, eventual, suplimentarea completelor care să examineze, mai rapid, astfel de cereri? Și dacă lucrurile nu s-ar rezolva, poate că ar putea fi transferată competența de examinare la altă judecătorie. Prietenii știu de ce... ” (articolul „ **Despre eliberarea condiționată** ” publicat la 14 ianuarie 2013)

Concluzia noastră este că din probele administrate nu rezultă existența unor dovezi temeinice de îndreptare a deținutului N [REDACTED] A [REDACTED].